

Ročník IV

ČASOPIS STUDENTŮ GYMNÁZIA ŽIDLOCHOVICE

Milí čtenáři,

spěcháme k vám s prvním číslem inTELEktu v novém školním roce 2008/2009, ale přes veškerou snahu začínáme stejně jako vloni touto dobou s párdenním zpožděním. Budiž na naši omluvu řečeno aspoň to, že letos je premiérové vydání o čtyři strany obsáhlejší než před rokem.

Ostatně proč by taky nebylo? Vždyť se řady naší redakce po počátečních rochádách mezi volitelnými předměty ustálily v průběhu září na počtu 22! Proto jsme si také vytkli za cíl nejen přinášet vám každý měsíc nové číslo inTELEktu, nýbrž i obesílat pravidelně různé literární soutěže, zapojit se (potřetí) do projektu Mladé fronty Dnes „Studenti čtou a píšou noviny“, případně do dalších akcí. O všech těchto aktivitách a jejich výsledcích vás samozřejmě budeme průběžně informovat a některé nejzdařilejší práce přetiskneme i na stránkách školního časopisu.

A jaké je vydání, které jste právě dostali do rukou? Především příznačně prázdninové. Dovolenkové a relaxační, ale i pracovní. Kulturně společenské, ale i sportovní. A místy i dobrodružné. Ale vkrádá se nám do něj docela nenápadně i škola. A můžeme vás ubezpečit, že se bude vkrádat čím dál víc. A v této souvislosti bychom vás chtěli požádat, abyste nám o veškerých zajímavostech, s nimiž se setkáte ve škole i mimo ni, též napsali. Psát nám můžete na mailovou adresu, která je uvedena u křížovky na prostřední dvojstraně.

Hezké chvíle s prvním číslem inTELEktu vám přeje
VAŠE REDAKCE

Z internetu vybral
JAKUB VERBÍK (septima)

Rébusy pro bystré hlavy

Nádoby

Máte dvě nádoby 5 deci a 3 deci. Jak odměříte 4 deci?

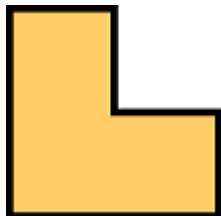
Záhadné symboly

Víte, jak bude pokračovat tato řada symbolů?

Zadání je jednoduché

Úhelník na obrázku rozdělte na čtyři stejné části

Sudoku

5	3			7				
6			1	9	5			
	9	8					6	
8				6				3
4			8		3			1
7				2				6
	6					2	8	
			4	1	9			5
				8			7	9

Zn.: Hledám brigádu

Se začátkem školy na studenty doléhá nepříjemný fakt, že doba letních radováněk je nadobro pryč. Ale upřímně! Kdo z nás se celé léto válel u vody? Pravda je totiž taková, že pro většinu z nás se prázdniny staly honbou za penězi se snahou obohatit svoji kasičku o nějakou tu korunu. Jistota je jistota, a tak jsme se (Blanka a Vladka) vydaly do řad našich studentů a zeptaly se, co oni a letní brigády.

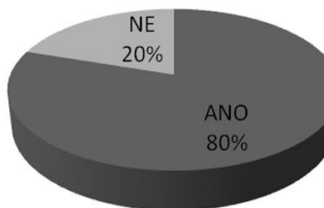
Celkem jsme vyzpovídaly 60 studentů a studentek sexty, septimy a oktávy. Ptát se nižších ročníků přece nemá smysl, ale těšíme se na ně příště.

Ze 48 brigádníků dojíždělo 18 do Brna, 8 do Hrušovan, po 4 do Židlochovic a Blučiny. Jiné okolní vesnice byly zastoupeny v menším počtu, ale našla se i vzdálenější pracoviště, např. Otínoves, Veverská Bítýška a Paříž.

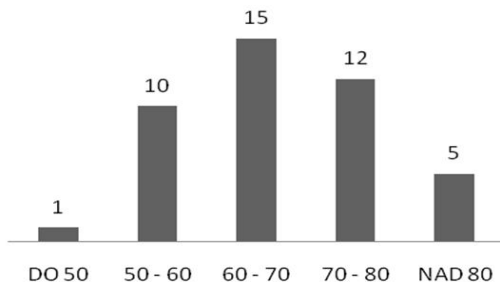
Nejvíce lidí (14) pracovalo jeden měsíc. Ovšem někteří workoholici dřeli po celou dobu prázdnin. Z grafu se dovíte, za kolik peněz jsou studenti ochotni ráno vstát z postele (5 z nich dostávalo peníze za vykonanou práci, ostatní byli placeni od hodiny). Na otázku „Jaký druh práce jste vykonávali?“ se nám dostalo nejrůznějších odpovědí. Povolání typu: hlídačka Dáblovy bible, ekořidič, práce v mlékárně, zvukařka nebo poštovní doručovatel nás nemálo překvapila. A při odpovědi „práce všeho druhu“ jsme si vzpomněly na pilného Ferdu mravence.

Tak to vidíte! Blanka a Vladka se nikdy nemýlí. Až na pár výjimek byly tyto prázdniny pracovní opravdu pro každého. Co tedy říct závěrem? Prázdniny jsou od toho, abychom se odreagovali a připravili na školní rok. Proto neblázněte a příští léto si užijte se vším, co k tomu patří. Vždyť na kapesné tu jsou přece ještě babičky! Tak zase příští měsíc

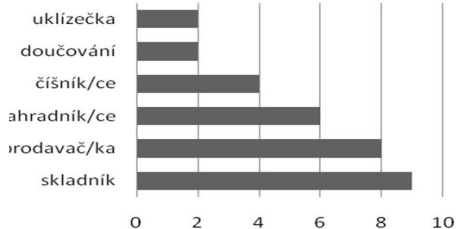
Chodili jste v létě na brigádu?

Hodinový plat (v Kč)

Nejčastější brigády

BLANKA JELÍNKOVÁ,
VLADIMÍRA MICHÁLKOVÁ (oktáva)

Hovoříme s vicemistrem Evropy v páce RADKEM KLEINEM ze sexty A v prosinci do Kanady!

Pro rozhovor do prvního čísla inTELEktu v novém školním roce jsme si vybrali Radka Kleina ze sexty, který se upsal sportovnímu odvětví zvané armwrestling (populárně řečeno: páka). Prozradil nám, co všechno tenhle sport obnáší, ale také to, jaké zranění se mu přihodilo.

1. Jak ses vůbec dostal k armwrestlingu?

„Vlastně je to díky mamce, která se v organizaci armwrestlingu pohybuje už hodně dlouho. Ještě dřív, než jsem byl na světě, takže se dá říct, že mě k tomu přivedla ona. Postupně se mi k tomu podařilo dostat i další lidi z okolí a začali jsme s trénováním.“

2. Takže se “páce“ věnuješ už odmalicka?

„To zase ne. Na vyšší úrovni se jí věnuji teprve tři roky.“

3. Musíš tomu asi obětovat hodně času. Jak často trénuješ a kdo vás vede?

„Času to opravdu sežere hodně, trénuji dvakrát denně, šest dní v týdnu. Ráno hodinu a půl, pak odpoledne dvě hodiny. Klub AWC Sokol Židlochovice vede právě mamka a trenérů máme několik. Dokonce už i my trénujeme ty mladší.“

4. Kolik se vás sejde na tréninku? A co závody, je jich hodně?

„Záleží na typu tréninku. Na těch hlavních je nás třeba i dvacet, naopak na některé tréninky chodím jen se svým sparingpartnerem. V klubu je nás kolem dvaceti pěti. No a závody? Extraligu, což je základní úroveň, máme čtyřikrát do roka, a spolu s mezinárodními soutěžemi, mistrovstvím Evropy a mistrovstvím světa máme asi patnáct soutěží za sezónu. Na ty nižší soutěže nás vybírá klub, na ty vyšší už musíme být nominováni.“

5. Můžeš trošku objasnit, co to znamená sparingpartner?

„Čekal jsem, že se zeptáte (smích). Je to něco jako tréninkový kolega. Prostě někdo, kdo se mnou trénuje a pomáhá mi.“

6. Co takový trénink všechno obsahuje?

„Každý z těch dvanácti tréninků za týden je úplně jiný, takže by bylo těžké to tu všechno vypsat. Nejdůležitější je ale šplh na lanech, trénink dynamiky, startů, posilovna, nácvik techniky za stolem apod. Převážně je to tedy hlavně trénink na sílu a dynamiku.“

7. Takže vám trenéři řeknou, co máte doma dělat, nebo tě nutí i mamka?

„Někdy na začátku nás trenéři naučili základní metodiku tréninku. V současnosti už ale tréninky sestavujeme sami a metodiku předáváme dalším. Máme ale samozřejmě člověka, který nám tréninky upravuje tak, aby měly smysl. Mamka mě rozhodně nenutí. Když chcete dělat nějaký sport pořádně a na vysoké úrovni, je potřeba mít vlastní vůli...“

8. Jaké úspěchy už máš za sebou a čeho všeho bys chtěl ještě dosáhnout?

„Asi největší úspěch bylo stříbro na mistrovství Evropy 2007, pak když jsem byl čtvrtý na mistrovství Evropy 2008. Získal jsem i titul mistra ČR 2008. A čeho bych chtěl dosáhnout? O tom se prý nemá mluvit, ale teď v prosinci nás čeká mistrovství světa v Kanadě, kde bych rád neskončil poslední. No a do budoucna bych byl rád, kdyby mi na nějaké soutěži zahrála hymna...“

9. Tak to je hezké. To pak budeš třeba slavný po celém světě a my budeme vzpomínat na to, jak jsme s tebou dělaly rozhovor.

(Smích). To zase ne, nikdo z armwrestlingu není slavný, i když je mistr Evropy nebo světa...

10. Musíš dodržovat speciální jídelníček nebo pitný režim?

„Obvykle během roku ne, jen nejím extrémně tučná a sladká jídla. Sním toho ale strašně moc. Nejhorší je, když musím shazovat do váhové kategorie na Evropu. To musím dostat dolů třeba i osm kilo tak, abych neztratil skoro žádnou sílu, naopak spíš něco nabral. A to někdy bývá docela zajímavé. Zrovna příští týden jedno shazování začínám. Na mistrovství světa. No a pitný režim? Měl bych vypít hodně vody. Alespoň čtyři litry denně. A to se mi docela daří.“

11. A jak to zvládáš se školou? Dá se to dobře kombinovat?

„Někdy je to docela problém, protože se soustředím především na tréninky, ale dá se to.“

12. Trénuješ pořád, nebo někdy i pár dnů či týdnů odpočíváš? Je to potom těžké se do toho všeho zase dostat?

„Trénuji pořád, tréninky se jen trošku mění podle toho, jestli se blíží soutěž, na kterou se chystám. Pauzu si dávám týden před soutěží, abych se zregeneroval. No a po soutěži tak dva až tři dny. Jinak když mě bolí ruce únavou, tak si třeba jeden den odpočnu, ale to moc často nebývá.“

13. Stává se ti někdy, že už toho máš plný zuby, a řekneš si, tak a už dost?

„Záleží na náladě. Třeba teď, jak pořád přselo, mě to moc nebavilo a tréninky mi taky moc nešly. Když je ale nálada dobrá, tak mě to baví a na tréninky se těším. Jinak bych to nedělal.“

14. Věnuješ se ještě jinému sportu? A už víš, kam půjdeš po maturitě?

„Jinému sportu už se nevěnuji, není na to čas. A co po škole, to právě ještě nevím. Chtěl bych se dál věnovat sportu...“

15. Takže třeba i učitel tělocviku?

„Tak o tom jsem ještě nepřemýšlel, ale bylo by to zajímavé.“

16. Měl jsi už nějaké vážnější zranění?

„Ano, loni v prosinci jsem si nalomil ulnární epykondyl humeru na pravé ruce (je to takový výběžek na vnitřní straně loktu). Ruku jsem pořád zatěžoval, ale nezávodil jsem, protože to bolelo. No a když jsem se v dubnu rozhodl, že to zkusím i přes bolest, utrhlo se to úplně. Ten kousek loktu mi přišroubovali ke zbytku a měsíc jsem měl ruku v sádře, pak mi šroub vyndali a už je to dobré. Levou ruku zatěžuji normálně, ale na tu pravou pořád ještě nezávodím...“

17. Takže tě zranění nijak neodradilo?

„Vůbec ne. To ke sportu zkrátka patří.“

18. Na které závody vzpomínáš nejraději?

„Teď asi na letošní červnové mistrovství Evropy. V prvním zápase jsem šel se Slovákem, který je nejlepším juniorem Slovenska a jel si pro medaili. Myslel jsem si, že nemám šanci, a s tím jsem i večer před závodem usínal. Byl jsem strašně nervózní, a když jsme přišli za stůl, věděl jsem, že do zápasu musím dát všechno. A doopravdy jsem do toho všechno dal a k údivu všech jsem ho porazil. Nakonec jsme se v zápase o medaili dostali znovu do střetu, a i když jsem výhru skoro zopakoval, psychicky jsem zápas nezvládl a udělal chybu. Prohrál jsem a skončil čtvrtý. Slovák byl druhý. Přesto na to vzpomínám nejraději. Teď v Kanadě bych mu to chtěl vrátit.“

19. Kdybys měl k armwrestlingu někoho lákat, co bys mu řekl?

„Hlavně asi to, že je to zajímavý a hodně dynamický sport. A je to jeden z mála sportů, ve kterém se dá snadno prosadit. Například oproti fotbalu.“

Děkujeme za rozhovor.

Více informací o tomhle netradičním sportu najdete na www.armwrestling.wz.cz.

TEREZA NENTVICOVÁ, LENKA SKLENÁŘOVÁ (septima)

Přednáška o vysokých školách

Letos nám začala škola k naší nemalé radosti přednáškou agentury Sokrates, která byla na programu hned 3. září. Radost jsme možná měli z toho, že se uskutečnila místo normálních vyučovacích předmětů septimy a oktávy, ale to nadšení se brzy změnilo v menší strach. Když nám totiž sympatický pán z této agentury oznámil, že už na začátku roku bylo na učení na maturitu pozdě, tak se septima smála, ale nám oktávánům se sevřel žaludek.

Po úvodních instrukcích, jak to vlastně chodí s přihláškami na vysokou školu, jaké jsou typy vysokých škol a jaké mají obecně přijímací řízení, jsme se trochu zklidnili a napjatě hltali každé jeho slovo. Co když by zrovna tahle informace mohla dopomoci k lepšímu zorientování ve všech těch věcech, které nás čekají? Někoho dříve a někoho až za rok. Myslím, že když se zástupce agentury Sokrates loni ptal, kolik z nás chce jít na tu kterou fakultu, hlásili se ti o rok starší, loňští oktáváni, skoro všichni a mně to všechno přišlo hrozně vzdálené. Proč se na to ptá, když je to AŽ za rok, to se snad týká jen oktávy, ne?!

Rok utekl jako voda a přišla řada na nás, aby se nás taky zeptal, kam budou mířit naše kroky po gymnáziu. Já jsem se osobně hlásila víckrát, protože sama nemám úplně jasno a přihlášek si podám určité víc, jak nám i poradili. Každý by si, podle mého názoru, měl nechat otevřených více cest. I když přihláška stojí kolem pětistovky, vyplatí se našetřit si. Vždyť se pořád říká, že investice do vzdělání jsou nejlepšími investicemi. Přednáška nám dala hlavně to, že si každý ujasnil, jak to všechno chodí, a už se, alespoň my maturanti, těšíme na brněnský Gaudeamus, kde už se budeme zajímat o konkrétní školy.

Na závěr se hodí říct, že nás naše škola podle mého názoru dobře připravuje a zásobuje informacemi ze všech oblastí, a doufám, že všichni maturitu zvládneme a úspěšně ukončíme školní rok 2008/2009. Ostatně je to už jen na nás. A vy, kteří ještě nematurujete, si prosím neříkejte, že vás to čeká až za dlouho, protože ty roky utečou jako voda. A myslím, že u maturity se „vařit z vody“ dá jen těžko.

KRISTINA FRIISOVÁ (oktáva)

Těžký život maturanta

Už po několikalet atmosféra v mém okolí houstne dotazy na maturitu. V poslední době tato tendence dosahuje vrcholu. Je to velice zvláštní jev, pravděpodobně je způsoben faktem, že jde o akt, jehož konání lze poměrně dobře časově vystihnout, lidé mu povětšinou rozumějí, zasahuje značnou část populace a v neposlední řadě se zdá být vděčným tématem líného řečníka, který se takto snaží maturantovi přiblížit. Otázky v pokročilejším stádiu u maturitou nakažených jedinců vyvolávají podmíněný reflex, jehož podoby se u jednotlivců liší.

Na základě letitých zkušeností jsem dal vzniknout teorii, která praví, že se o maturitě více mluví, než se na ni člověk učí. Samozřejmě pravda je relativní, ale pokud se řečne maturita, vybaví se mi v první řadě velká fraška okolo. Jistě sama o sobě není tak špatnou institucí, ale současné pojetí tak, jak se s ním setkávám, se mi příliš nezamlouvá. Na maturitu jsme odkazováni spoustu let dopředu. A pokud například není vaší nejvyšší metou, můžete dobré výsledky označit za ztracený čas. Ačkoliv každá nabytá informace se může jistě hodit, dle mého cennější je například příprava na vysokou školu, a to speciálně v době, kdy se o přípravě často mluví jako o rozhodujícím faktoru.

Stojím na začátku proklínaného a zároveň opěvovaného roku s čistým štítem. To je velmi výhodná pozice, neboť známky, které mám nyní – žádné – jsou jistě lepší než mé obvyklé (psáno v době, kdy tvrzení bylo pravdou). Každý rok jsem si v takové chvíli předsevzal vysoké cíle, abych zklamal, a pokaždé jsem se alibisticky odvolal na ročník poslední, na kterém jediném přece záleží. Až nyní, když

jsem ucítil, jak se to blíží, jsem zbaběle snížil nároky. Paradoxně se opět uplatňuje obrácený efekt a já se zatím zodpovědně učím zadané otázky, a to je v souladu s tendencí učit se jen na hlášené písemky, což vnímám jako nutnost. Uvědomuji si, že takto na startu to může znít nevěrohodně až komicky, ale situace se mi zatím tak jeví. Jelikož nejsem technický typ a vím, že bych nezklamal v tom, že bych u řešeného příkladu zklamal, ubírám se směrem humanitním. Zde ovšem na moji mizernou paměť útočí potřeba vyznat se v rozvinovacích seznamech potřebných k vybavení si celé látky, která by sama o sobě nebyla tak těžká.

Myslím si, že je škoda, že nás ještě nepostihla maturita nová. Naši školu považují za zřízení s poměrně vysokými nároky a z toho usuzuji, že otázky pokládané plošně by byly jednodušší a nároky nižší. Nicméně vzhledem k nepokojům, které tehdy vyvolala, měla asi svoje mouchy. Například tento článek má mnoho společného s maturitní slohovou prací. Mám na mysli tu trapnou situaci, kdy vyčerpáte téma a musíte splnit určitý rozsah. V těch lepších případech jsou takovéto pasáže odsuzovány, v těch horších takovýto postup není vnímán (apeluji na vaše smysly). Poté podsouváte takzvanou novinářskou vatu, což je nanejvýš užitečné umění. Nemáte-li stále dost materiálu, natahujete to, jak jen můžete, a nejzajímavějším projevem je, když se myšlenky vašeho zoufalství o nemožnosti pokračování v textu setkávají s tím, co je před vámi na papíře.

Tento rok, ač svou náročností značně omezující, vnímám pozitivně jako volnější. Taký si užívám status maturanta – do té doby, než po mně budou něco vyžadovat.

TOMÁŠ ZELENKA (oktáva)

Pražská zoo

Každým rokem se s mou sestřenicí vydáváme do Prahy za nákupy, kulturou a odpočinkem. Ten hledáme v tamní zoologické a botanické zahradě, které se nacházejí uprostřed městské části Trója. Ta se za poslední léta podstatně změnila, zvláště k tomu přispěla povodeň v roce 2002 a poté odstraňování škod.

Na vlastní oči jsem pozorovala proměnu zoo již od útlého mládí. Jako malá si zanesla do paměti železné opony, betonové bloky a prudké stoupání do kopce. Naštěstí jsem měla zvířátka ráda, tak jsem to vždycky nějak přetrpěla. Vlastně se tato zoo nelišila nijak od svých konkurentek. Bylo tomu tak až do sametové revoluce a troufám si říct, že i pár let po ní. Velký zlom nastal až po povodni. Díky pohotové a včasné reakci spousty lidí se podařilo mnohé zachránit. Těch pár zvířat, která musela zemřít, nastartovalo novou etapu. Podle mého mínění byla pro pražskou zoo povodeň jakousi injekcí. Sice byla poškozena velká část jejího areálu, avšak od té doby prodělala neuvěřitelné změny. Oním skokem vpřed byla výstavba mnoha pavilonů, kde si mohou návštěvníci prohlédnout zvířata v jejich přirozeném prostředí. Bylo zde vybudováno mnoho bezbariérových vstupů, pro ty nejmenší jsou zde připraveny atrakce s množstvím stánků a občerstvení. Někteří návštěvníci sem zavítají dokonce se svými čtyřnohými miláčky, ti bohužel musí zůstat uvázaní venku před pavilony.

S příchodem nového ředitele Petra Fejka mnoho lidí nesouhlasilo. Dle jejich názoru neměl na tomto místě zasednout ekonom, nýbrž zoolog. Toto tvrzení jim brzy vyvrátil včasným zásahem při záchraně zvířat. Poté započal běh na dlouhou trať – nastartoval obnovu poničených budov, sháněl sponzorské dary, až se dostal k samotným hvězdám českého showbusinessu.

Osobně jsem v zoo potkala Jana Krause, Petra Nárožného, a dokonce i samotného ředitele Fejka. Navštivte ji také, stojí za to. Když překonáte nevěli k Praze, máte možnost, že uvidíte taky nějakou svou star. Třeba tu zvířecí.

ŠÁRKA SMOLÍKOVÁ (oktáva)

Pracovní prázdniny

Nevědět na začátku prázdnin, jak je naplním, navíc při vědomí, že tradice rodinných dovolených už je dávno ta tam, to je přesně to, co se mi stalo. Tak jsem se rozhodla brát všechny nabízené práce a tímto svým rozhodnutím jsem si někdy pěkně přitížila.

Ale po pořádku. Na nabídku jít sbírat (a trhat) meruňky jsem kývla a taky prvním dnem v této práci jsem zklamána nebyla. Jenže, všechno hezké jednou končí, takže zatímco na začátku jsem sbírala chvíli a šlo mi to jako po másle, přicházely dny, kdy jsem nemohla pořádně dosbírat ani jednu bednu, a protože tohle bylo placeno co do kvantitativy a ne do času, vydělat si pár kaček stálo někdy námahu. Ale člověk si aspoň udělal svaly, když nosil těžké, dvacetikilové kýble či koše, obrnil si nervy, protože mě osobně by bylo hloupé říct: „Bolí mě záda, jdu domů!“ A také jsem získala zkušenosti s novým druhem práce. Navíc žádné vyložení negativní dojmy jsem z této brigády neměla, zaměstnavatelé nás krmili znamenitými obědy a nenechali nás pracovat v dešti.

Druhou brigádou, takovou stálící mezi tím, co jsem kdy dělala, je roznášení novin. Vzala jsem si ji souběžně s meruňkami a později lesy. Ráno vstát brzy, nadepsat noviny, narvat to do vaků na kolo a objet vesnici. Zní to jednoduše a lehce, zní to, jakoby to nezabralo skoro žádný čas. Ale když byl na mě vyvíjen nátlak, že si nemůžu jít lehnout, když se vrátím, ale musím jet ještě někde jinam na brigádu, kde budu kdoví dokdy, byla jsem ve stresu a paradoxně mě to zpomalovalo. Noviny roznáším i teď ve školním roce, takže už jsem se naučila stres zničit a tvářit se, jak je skvělé vstávat ve čtyři ráno a domů se vrátit až v odpoledních hodinách. Beru to tak, že vždycky může být i hůř.

Do třetice všeho dobrého jsem přijala práci v lesích. Nevěděla jsem, do čeho jdu, ale podle vyprávění kamarádů, kteří tam šli se mnou a kteří už pro lesy pracovali, to vypadalo na pohodičku. Ale chyba lávky, hned první den byl tak náročný, že jsem začala uvažovat, zda mi to za to vůbec stojí. Byli jsme postaveni před prales složený z kopriv vyšších než my, ze svízele, pestrých druhů plevele a dalších nepotřebných rostlin a konečně z doubků různých velikostí (nejčastěji však malých, které jsme měli mezi ostatními rostlinami objevit). Do rukou nám byl vložen srp a vše bylo názorně předvedeno. Ale připočteme-li k tomu ještě pálící slunce, dlouhé kalhoty (na ochranu proti koprivám) a velikost toho pralesa... Po celodenní práci jsem se vrátila domů spálená, požahaná a i v noci jsem ze spaní máchala rukou s imaginárním srpem ve snaze zničit vše špatné a zachovat vše dobré, čehož je ale zatraceně málo a je to schováno pod haldou svízele. Noční můra pokračovala i další den, ale potom jsme se starali jen o krásná políčka, která ještě plevel zcela nedobyl. A takovou třesničkou na dortu bylo lovení bažantů z beden, aby jim zkušenější lesáci nasadili kovové zobáky. Práce v lesích byla těžká a nikdy se mi nechtělo po tom, co jsem roznesla noviny, jet na kole ještě osm kilometrů do lesa. Dokonce jsem svoje kolo začala nenávidět, protože jeden den jsem dělala všechny tři výše zmíněné brigády zároveň (ne ve stejný čas samozřejmě) a všude jsem se dostala pouze „kolmo“, autobus jsem považovala za zhýralost a ztrátu času a pěšky to na mě bylo zase až moc daleko.

Ačkoliv si někdo může myslet, že jsem vydělala majlant, o peníze mi vlastně ani tolik nešlo (protože po zakoupení potřebných věcí mi nic moc nezbylo). Hlavně jsem načerpala nové poznatky, utvrdila jsem se v názoru, že zatím bych se do práce moc nehnala (stojí to hodně nervů), a hlavně jsem se přesvědčila, že nejsem žádná máčka, stejně jako nikdo z mých kamarádů, protože jsme všechno vydrželi, přežili a nadávali si pouze pro sebe. *GABRIELA CEEOVÁ (septima)*

Pro peníze všechno aneb Jak jsem kolaboval s fašisty

Statisíce studentů si chtějí přivydělat nějakou tu korunu hlavně na prázdninových brigádách. Přispívá tomu především fakt, že ve školním roce se větší částky dají vydělat jen o víkendu, večer nebo v noci. A právě proto využívají sezónní brigádníci své volné dva měsíce maximálně. Nekuřáci jsou ochotni točit pivo v zakouřených pajzlech, klaustrofobici faráží do dolů těžit nerosty, slečinky umývají v krematoriu mrtvolu a spáči roznášejí ve čtyři ráno noviny. Hlavně když jsou za to dobré peníze. Vždy jsem si říkal, že budu dělat jen práci, která mě baví, že nebudu nikdy nucen podobným způsobem zaprodat sám sebe kvůli hrstce stříbrných. Jeden srpnový den mě ovšem přesvědčil o opaku. Než se však rozepíšu, musím se vrátit k článku, který vyšel v inTELEktu loni v září a ve kterém jsem popisoval svoji práci v umělecké kovárně. Glorifikoval jsem tenkrát kovářinu. Ono prastaré řemeslo pro rovné a čestné chlapy. To jsem ještě netušil, co mě potká letos.

Dokončoval jsem zrovna ozdobnou bránu na jeden evangelický hřbitůvek, na stole rozložené plány, na každé straně razítko evangelické církve, když přišel šéf a povídá, že budu pracovat na bustě jednoho významného německého diktátora. Ano, správně. Z ochranné fólie na mě vykoukla patnáct čísel vysoká a necelé kilo vážící bronzová Hitlerova hlava. Lekl jsem se. S fašisty, kteří si podobiznu objednali, totiž prý není žádná legrace, a jestli to zvrtnám, dostanu prý od nich přes držku. Mno, dobrá tedy. Vrhл jsem se do díla. Opatrně jsem umístil tyrana do svěráku, podstavec zabalený do papundeklu, aby se nepoškrábal. Trochu mě těšilo, že jako nástroj budu používat zubařskou vrtačku, onen nástroj, který působí bolest bez ohledu na důležitost státnického postavení. Na tak jemné práce je totiž běžná frézka nepoužitelná. Troufnu si tvrdit, že žádný „hitlerolog“ nikdy nevěnoval liniím vůdce obličej takovou péči a pozornost jako já. Dokonce jsem dostal fotografii onoho obličej v životní velikosti, abych mohl všechny rysy lépe vnímat. Každický můj pohyb sledoval vůdce ze svěráku uhrančivým, podmanivým pohledem. A přitom stačila jediná chybička a vůdčův „kartáček“ by byl ještě užší a kratší, než bylo za jeho vlády moderní. Od toho dne smekám před Hitlerovým lazebníkem. Ještě napínavější však bylo modelování hitlerovského nosu. Abych řekl pravdu, nikdy mě nenapadlo, jak velký a mohutný nosan vlastně Hitler měl. Snad právě ohromen oním zjištěním, nechal jsem se unést a udělal jsem diktátorovi tak velkou nosní díрку, že by potřeboval na smrkání spíše prostěradlo než kapesník. Ruka se mi nervozitou roztrásla, na čele vyvstaly studené kapky potu. Myslel jsem na svoji rodinu a připadal jsem si jako lazebník krále Lávrý, kterého po dokončení díla čekal trest smrti. Nechybělo málo a byl bych snad i patku omylem lípl na pravou stranu, včas jsem si ale svou chybu uvědomil a vůdčovy oči se na mě už tolik nemračily.

Připadal jsem si strašně. Vyčerpaný, rozporuplný ze svého úplatného jednání. Taky jsem na to doplatil. Nejprve tehdy, když nás navštívil pan Ondráček. Má firmu naproti kovárně, občas si zajde vypůjčit nějaký šroubek nebo nýtek a nijak neskrývá svůj židovský původ. Když však uviděl, na čem pracuji, zapomněl na všechny šroubky a nýtky, co si chtěl vypůjčit, zamumlal cosi o nezdvořácích, fašistech a hrubiánech a bez pozdravu odešel. Situace se však vyhrotila s návštěvou pana Vavruše. Ten starý milý pán čistě z vlastního zájmu a nadšení opravuje zapomenutá boží muka po celé jižní Moravě. Kolikrát už jsem mu dělal podstavce na křížky, zámký na kapličky a hvězdičky na svatozář pro Pannu Marii. V ruce držel další ulomené Jezulátko. Když však uviděl, jakou hrůzu právě můj svěrák svírá, jakou hrůzu právě moje frézka frézkuje, položil Jezulátko i s podstavečkem na ponk. Pochopil jsem. Útulná scénérie evangelického kostelíčka, vyobrazeného na hlavní straně plánů, které jsem měl na stole, velmi ostře kontrastovala s černobílou fotografií diktátora. Nestihl jsem ani nic vysvětlit. Řekl jen, že si pro Ježíška přijde ve středu a že si myslel, že mě kapličky taky baví.

PETR SOUDEK (septima)

Nepíšeme do šuplíku (Z vlastní literární tvorby)

Kuřácké blues aneb V židlochovském parku, hustá mlha zrána

(Prvé dějství přednášet mladistvým, optimisticky silným hlasem, dějství druhé pak zesláblým chrapotem kuřáka...)

1. dějství

Začínáme. Pozor! Ted!

Cigaretka ranní – zažene mi spaní
Cigaretka druhá – zářím jako duha
Cigaretka třetí – holky na mě letí
Cigaretka čtvrtá – zapalovač škrtá
Cigaretka pátá – s úsměvem mě vítá
Cigaretka šestá – z dobrého je těsta
Cigaretka sedmá – chybu prostě nemá
Cigaretka osmá – každý ať to pozná
Cigaretka devátá – chvíle štěstím zavátá
Zase jsi jich zkouřil deset!

Čelem vzad a zmáčkni reset!

No tak prosím... Rodičové! Mami! Tati!
Vyrostl jsem dávno ze školáckých gatí!
Proč že všichni doktoři
hroží mi a láteří?!

2. dějství

20 let jsme na trase!

Cigareta ranní – zase nám ji zdání!
Cigareta druhá – vdechuje se ztuha
Cigareta třetí – dehet do plic letí
Cigareta čtvrtá – v rozpočtu mi škrtá
Cigareta pátá – peněz velká ztráta
Cigareta šestá – na chuť se mě neptá
Cigareta sedmá – kuřák vůli nemá
Cigareta osmá – pachut' v ústech hrozná
Cigareta devátá – žádnou šanci nedává

Zase jsi jich zkouřil deset!

Smrčka přišla, zmáčkla reset!

Kde jsou moje mladá léta?
A proč zrádná cigareta
doslova mi vzala dech,
když vyběhnu po schodech?

PETR SOUDEK (*septima*)

Chladné posezení na Špilberku

Během července se, jak mnozí určitě víte, uskutečnily Letní shakespearovské slavnosti na Špilberku. Na programu byly jeho čtyři hodně známé hry, a sice Bouře s Janem Trískou, Kupec Benátský s Bolkem Polívkou a nově Sen noci svatojánské v režii Luby Pavloviče a Komédie omylů Ivana Rajmonta. Vše se odehrálo pod širým nebem na historickém nádvoří brněnského hradu. Říkala jsem si, že to musí být kouzelné a že by to byl skvělý zážitek.

Začali jsme tedy uvažovat, jestli půjdeme. A je pravda, že takováhle věc by se měla doopravdy hodně zvážít, protože to nebyla zrovna nejlevnější záležitost. Navíc jsem si řekla, že pokud půjdeme, zaplatím si vše ze svých poctivě vydělaných peněz. Ano, těžký život studenta. „Když něco chceš, musíš si na to vydělat,“ říkají čím dál častěji rodiče. Ale zase pocit z vydělaných peněz taky není špatný. Naopak. Zajímavé však je, jak pořád chceme být dospělí a neustále na to upozorňujeme. Ale když přijde na zodpovědnost, chceme být zase dětmi.

Vratme se nicméně zpátky k shakespearovským slavnostem. Zkrátka a dobře jsme se rozhodli, že tedy půjdeme a že si koupíme ty nejdražší lísky. Za pět set korun. Cena závisela totiž na tom, v jaké řadě jste seděli, protože kapacita byla přes tisíc lidí, takže pokud jste chtěli vidět alespoň kousek představení a ne jen vědět, že jste na nádvoří Špilberka a že někde daleko před vámi, před davem lidí, se odehrává hra významného anglického dramatika, bylo dobré, když jste seděli v předních řadách.

Definitivně jsme se rozhodli pro Sen noci svatojánské, protože tahle hra je přece jenom nejznámější z těch všech, které byly v programu, koupili jsme si ty nejdražší lísky a hurá do „divadla“. Ani jsem netušila, kolik věcí musíme zvážít, aby vše proběhlo tak, jak má. Museli jsme hlavně počítat s tím, že bude pršet. A taky že pršelo. Po výšlapu kopce, který vede ke Špilberku, nás přivítala vůně čerstvě udělaných klobás, také „svaračku“ a čaje. Když jsme se po dvaceti minutách čekání konečně dostali na svá místa, zjištění bylo zděšující. Zjistili jsme totiž, že kdyby-

chom seděli v řadě bezprostředně za námi, měli bychom lístky téměř za poloviční cenu. Už po usazení mi nálada poklesla. Všechno bylo v jedné rovině, což jsem samozřejmě čekala, ale nezážíla jsem to, že nejsem nejvyšší člověk na světě, nýbrž že jsem docela malá oproti velikanům, jejichž hlavy byly přímo tam, kde jsem doufala, že uvidím herce a jejich výkony a že konečně budu vědět, o čem je Sen noci svatojánské. A co teprve, když začalo pršet! Všichni vytáhli své deštníky a to už jste potom neviděli vůbec nic.

Spoléhala jsem se alespoň na to, že budu bedlivě poslouchat a čas od času se na pódiu alespoň nějak podívám. Ale jakmile hra začala, čekalo mě další zklamání. Herce jsem skoro vůbec neslyšela. Navíc někteří herci mluvili česky, ti druzí zase slovensky. Ne že bych slovenštině nerozuměla, ale bylo docela těžké se na to soustředit, když všude kolem něco šramotilo. Hodinu a půl jsem si prohlížela vlasy všech lidí před sebou, a když bylo nejhůř, sledovala jsem hvězdy. Jakmile jsem totiž prosvihla začátek, vzdala jsem to úplně. Stejně bych neviděla ani konec, protože jsme museli odejít o půl hodiny dřív, abychom stihli poslední vlak. Takže jsme si ten večer také pořádně zaběhali.

Šla jsem prostě do něčeho, o čem jsem nevěděla, zda to za ty peníze opravdu stojí. Nezbyvá mi teď nic jiného, než si děj Snu noci svatojánské přečíst nebo najít na internetu, abych alespoň zkráceně věděla, o co tam vlastně šlo. Zkratka není nad pohodlí a teplo klasického divadla. *TEREZA NENTVICOVÁ (septima)*

Ohlédnutí za olympiádou

Přidělení olympijských her Číně bylo zpočátku kritizováno bojovníky za lidská práva, kteří čínskému režimu vytýkali jejich nedodržování. Přesto bylo jasné, že Peking připraví impozantní hry. Od začátku se hovořilo o více než dvaceti miliardách dolarů, které je třeba vložit do infrastruktury, další náklady bylo nutné investovat kvůli velkému smogu ve městě, a to hlavně na přestěhování továren mimo město, ale i tak nepřetržitý stavební ruch a automobilová doprava ovzduší ještě zhoršovaly. Proto se organizátoři rozhodli v době konání olympijských her omezit provoz ve městě a v jeho okolí. Dokonce pro případ, že by přišla před zahajovacím ceremoniálem oblačnost, měli připravené, že mraky rozeženou.

Letní olympijské hry začaly oficiálně dne 8. 8. 08 večer v osm hodin, osm minut a osm vteřin, ale již před oficiálním zahájením se rozběhl turnaj fotbalistů a fotbalistek. Her se účastnilo nejvíce zemí v historii (205), rozdělovalo se 302 medailových sad ve 28 sportovních odvětvích. Českou republiku na hrách reprezentovalo 134 sportovců. Největšího úspěchu dosáhla Kateřina Emmons ve střelbě ze vzduchovky (zlatá) a sportovní malorážky (stříbrná). Sbírkou zlatých medailí rozšířila Barbora Špotáková, která si ji zajistila posledním hodem oštěpem, a také náš krajan a rodák z Holasic u Rajhradu David Kostecký díky bezchybnému finále ve střelbě na trapu. Stříbro získal skifař Ondřej Synek a kanoisté na divoké vodě Jaroslav Volf s Ondřejem Štěpánkem. Za zmínku stojí nadlidské výkony amerického plavce Michaela Phelpse, který vybojoval 8 zlatých medailí během 8 dnů a sedm z nich bylo ozdobeno i světovým rekordem. Dalším fenoménem her byl jamajský sprinter Usain Bolt, jenž vyhrál tři disciplíny a pokaždé v novém světovém rekordu. Nejvíce zlatých medailí na hrách získala Čína před USA, v celkovém počtu medailí bylo pořadí na prvních dvou místech opačné. ČR se v medailovém hodnocení zemí umístila na 23. příčce.

Organizace her proběhla navzdory některým kritickým názorům na výbornou a diváci mohli sledovat vskutku impozantní sportovní podívanou. Ten, kdo si udělal čas a viděl nějaký přenos z her, jistě nelitoval. Letní olympijské hry v Pekingu skončily velkolepým závěrečným ceremoniálem. Ty příští se uskuteční v roce 2012 v Londýně.

PATRIK STUDENÝ (oktáva)

Kometa by v extralize nebyla jen do počtu!

Slova bývalého útočníka brněnského hokejového týmu Luboše Roba by jistě potvrdil každý fanoušek Komety. A hráči to jen dokazují. Už v minulé sezoně to vypadalo, že se tým, který pod vedením Libora Záborského vstává z popela jako bájný pták Fénix, konečně dostane do nejvyšší ligové soutěže. Kde jsou ty časy, kdy se Kometa stala jedenáctinásobným mistrem republiky!

Již od roku 2005 se vedení Komety snaží přesvědčit veřejnost, že nově nastoupená cesta je správná. A daří se! Kometa stoupá strmě vzhůru. Brno je nadšené a divácká podpora na každém zápase je obrovská! Vždyť Brňané soupnou do kapsy i kdejaké extraligové fanoušky, na většinu zápasů je vyprodáno. Dokazuje to i finále letošního Tipsport Cupu, kdy na znojenském stadionu po dlouhé době nezbylo ani jedno volné místo. A to právě díky fandům Komety, kteří tvořili téměř polovinu divácké podpory. A Kometa nezklamala. V průběhu celého poháru porazila tři extraligové týmy a nakonec turnaj vyhrála! Ale není to jen letošní Tipsport Cup. Kometa už loni byla horkým kandidátem na postup do nejvyšší soutěže. Veškeré naděje zhasly při rozhodujícím semifinálovém zápase v Mladé Boleslavi, kde Brňané prohráli až v prodloužení 1:2. Možná za to mohl i drobný incident, když brněnští fanoušci nebyli vpuštěni na mladoboleslavský stadion. Ale při čtení vzkazů na oficiálních stránkách klubu jsem byla dojatá, jak to všichni berou sportovně. Samá povzbudivá slova a ujišťování, že příště už bude „modrobílá šlechta“ k nezastavení. Doufejme!

Jenže hokej to v Brně nemá jednoduché. Zázemím Komety je stadion Rondo, jehož základní kámen byl položen už v roce 1972. Otevření proběhlo o deset let později při pořádání MS v kuželkách. Ale to už nestačí. Nejenže si můžeme dovolit říct, že je hala „malá“, ale navíc nedostačuje ani technické zázemí. S výjimkou zimního období (ale často i tehdy) je uvnitř stadionu velké teplo, chladicí zařízení nestíhá a led je velmi nekvalitní a měkký. S tím se však nedá nic dělat, jinde není kde hrát a stavba nové haly je v nedohlednu.

Navíc na světlo světa vyplynul i skandál kvůli pronájmu haly klubu. V podstatě šlo o naprostou banalitu. Kvůli sporu o Bistro Rondo hrozilo, že Kometa z Brna odejde. Ještě předtím vypustilo ze svého názvu jméno města. „Není důvod, abychom ho tam měli. Podpora města neodpovídá tomu, jaké jsou od nás očekávány výsledky. Když Kometa hraje třeba v Chomutově, tak dělá reklamu celému Brnu. Ale když bude své domácí zápasy hrát třeba v Hodoníně, tak nemá význam, aby nesla jméno Brna,“ zdůvodnil své rozhodnutí majitel klubu Záborský. Navíc, ze slíbené dotace 15 milionů od města Kometa loni neviděla ani korunu.

Kvůli sporu o bistro neměla Kometa nic jistého a to už došla trpělivost i fanouškům. I když se problémy dočasně vyřešily, uspořádali na Moravském náměstí demonstraci. Sešlo se zde asi pět stovek hokejových nadšenců v modrobílých barvách klubu. Den předtím Libor Záborský po čtyřhodinovém jednání dosáhl dohody s ředitelem společnosti Starez-Sport, která v hale provozuje veškeré akce, a Kometa má tedy podepsanou smlouvu o pronájmu haly do dubna příštího roku. Klub chtěl mít dohled nad provozem bistra, aby mohl zajistit bezpečnost při zápasech. Jenže bistro má smlouvu se Starez-Sport a klub jej tedy nemůže ovlivnit.

Při demonstraci chtěli fanoušci poukázat na nulovou podporu sportu ze strany města, načež brněnskému primátorovi předali otevřený dopis. Primátor Roman Onderka fanoušky ubezpečil, že oprava haly Rondo by měla začít v květnu příštího roku tak, aby hala byla znovu v provozu v roce 2010. Co bude dál, je ve hvězdách. Doufejme, že se vedení města Brna vzpomene a stále zářivější Kometu podpoří. A třeba už v této sezoně, která se před pár týdny rozběhla, klub postoupí do vysněné extraligy!

EVA BURIANOVÁ (septima)

Vizovice, to není jen slivovice

Letos o prázdninách jsme si spolu se sestrou a kamarády naplánovali úžasnou dovolenou. Rozhodli jsme se navštívit festival, o kterém jsme do té doby jen snili, a sice vizovický Masters of Rock. Minulé ročníky (letošní byl šestý) nabídlly takové hvězdy jako Nightwish, Manowar, Hammerfall či Motörhead a letos se pořadatelé mimořádně vytáhli.

Odjížděli jsme ve čtvrtek desátého července ráno. Cesta byla dost akční, jelikož nikdo z nás přesně nevěděl takové základní věci, jako například, na který vlak máme přesehat. Nakonec jsme však dojeli na místo včas.

Festivalová atmosféra nás pohltila okamžitě a my jsme netrpělivě čekali na první pro nás zajímavou kapelu. Tou byli folk-metaloví muži z Finska Korpiklaani, jejichž skočná hudba nám dodala energii ztracenou po náročné cestě.

Na „Mastr“ jezdí často i celé rodiny a právě vrstevníci našich rodičů nejvíce čekali na další kapelu večera, Def Leppard. Jenže my už jsme se celí natěšení trásli na vystoupení projektu Tobiasa Sammeta, metalovou operu Avantasia. A bylo to nádherné. Na pódiu se vystřídala spousta zpěváků, včetně zakladatele legendárních Helloween Kaie Hansena.

Další den jsme se probudili do nesnesitelného horka a poprvé jsme ocenili náš jinak hrozný a ještě ke všemu placený kemp. Byl hned vedle řeky, takže jsme se během dne nespočetněkrát osvěžili v ní. Co na tom, že nebyla průzračně čistá. Česká punková scéna ani jednoho z nás nezajímá, proto jsme šetřili síly na večerní vystoupení kapel typu Haggard, Oomph! či Moonspell.

Sobota začala opět šíleným vedrem. Ten den jsem se nejvíce těšila na švédské Amon Amarth. Zrovna při jejich vystoupení se strhla obrovská bouře, a co mělo nohy, běželo do bezpečí. Déšť i vítr našťástí brzy ustaly a my jsme se vydali zkontrolovat, zda naše plátěné příbityky ještě stojí. Stály, ale můj a sestřin stan byl vytopený, a tak jsme se museli nastěhovat ke klukům. Večer však ještě zdaleka nekončil. S obavami, zda Apocalyptice nezmokla cella, jsme šli opět do areálu. Nezmokla. Předvedli strhující vystoupení, při kterém nešlehaly blesky pouze z oblohy. Metalisty jen tak něco nerozhází a už vůbec ne pár kapek deště. Ba naopak, vydalo to tak, že promoklí na kost si všichni atmosféru festivalu užívali ještě více. Poslední kapelou dne byli My Dying Bride, kteří na festivalu moc fanoušků neměli, Jejich koncert jsem si tak užila bez mačkání, v jedné z prvních řad.

V poslední den festivalu jsme si trochu přivstali na dle mého názoru nejlepší českou kapelu, Power 5. Svým profesionálním výkonem se naprosto vyrovnali zahraničním hvězdám festivalu. Po čtyřech dnech jsme přece jen byli všichni znaveni, a tak jsme si na louce roztáhli deku a celé odpoledne jsme prospali. Večer se naneštěstí opakoval scénář z předchozího dne. Těsně před vystoupením kapely, na kterou jsme se těšili ze všech nejvíce, začalo opět hustě pršet. Déšť bohužel vystoupení Sonata Arcticy negativně poznamenal. Zvuk byl hrozný, na pódiu byli jen tři čtvrtě hodinky a několikrát vypadla elektřina uprostřed písně. Jejich frontman Tony ovšem zachoval chladnou hlavu a největší hit Fullmoon odzpíval „a capella“. My všichni jsme zpívali s ním a musím říct, že výpadek elektřiny možná nebyl na škodu, protože tohle byl neskutečně silný zážitek. Poslední pro nás zajímavá kapela byli gothic-metaloví Within Temptation. Bohužel, zvuk opět za moc nestál, a tak jsme se raději vydali na kutě.

V pondělí ráno jsme se vzbudili do ukrutné zimy a smutní. Smutní, že je to všechno za námi a musíme domů. Pravda, vlastní postel je sice stokrát lepší než mokřý spacák, ale i tak se nám z Vizovic nechtělo. Každopádně příští rok pojedeme zase, ať se děje, co se děje. Masters of Rock je závislost. Jakmile jednou začnete, nemůžete přestat a abstinence příznaky se projevují neustále. Už aby byly zase prázdniny...

DENISA DRATVOVÁ (septima)

Hurá za kovboji!

Taky si tak někdy během volna řeknete, že byste se s někým chtěli někam podívat? Zrovna takový pocit o letních prázdninách přepadl mě. Vzpomněla jsem si na dvě volné VIP vstupenky do Šiklova mlýna, které u mě náhodou přistály v ředitelně, když pan ředitel třídil poštu. Jednoho krásného srpnového rána jsem vzala přítele Petu a vyrazili jsme na západ.

Ocitli jsme se v největším zábavním areálu České republiky Šiklově mlýně. Celodenní program trval sedm hodin a začínal právě v deset. Otevřely se různé stánky se suvenýry a s občerstvením. Westernové městečko ožívalo. Měli jsme možnost zhlédnout tanečnice country, módu tehdejších dob, westernovou show s akrobatickými jízdami na koních, krocením koně, kovboji obratně zacházejícími s pistolemi, bičí a lasem a zatančili nám i praví indiáni. Za malý poplatek jsme si mohli vyzkoušet rýžování zlata, vyfotit se v indiánské čelence, vystřelit si z luku nebo hodit oštěpem. Pokochali jsme se i různobarevnými a různě velkými hady a pavouky, zvědavým papouškem, línými vepříky, 'neviditelnými' medvídky mývaly a v neposlední řadě i buvolem, který odmítal vylézt z 'průzračně' zelené bažiny. Děti se projížděly vláčkem po celém areálu, na umělém býkovi a na koních.

Nejpříjemněji mě však překvapila dvě divadelní představení, díky kterým jsme nahlédli do dob Divokého západu. První se jmenovalo Zlato osudu. Bohužel skončilo tragicky. Ano, holky, ten nejhezčí zase zemřel. Druhé divadlo, Bruno odpadlík, bylo laděno spíš veseleji. V obou příbězích nebyla nouze o napětí, vzrušující přestřelky a divoké jízdy na koních. Třešničkou k tomu všemu byly pyrotechnické efekty. V každém představení i ve westernové show vybuchla studna. Mohli jsme na vlastní kůži zakusit, a taky zakusili, vodu padající na nás skoro z deseti metrů, jejíž teplota dokázala příjemně osvěžit.

Takže až vás zase někdy v létě o prázdninách dohoní myšlenka o zajímavém výletu, doporučuji Šiklův mlýn. Děkuji, pane řediteli, za peníze ušetřené na vstupném jsem si koupila zmrzlinu...

PAVLA GERLINGEROVÁ (*septima*)

Na prknech, dlažbě i trávě

Jako každý rok i letos v létě proběhlo mnoho hudebních a divadelních festivalů a jiných kulturních událostí. Já jsem se několika takových akcí zúčastnila. Jedním z nich byl festival Na prknech, dlažbě i trávě, který probíhal v centru Brna od 25. do 29. srpna. Byla zde divadla, taneční a hudební vystoupení.

Divadla byla jak pro děti, tak pro starší. Dramatická vystoupení se zaměřila hlavně na mladší diváky. Potěšit jejich srdce přijeli např. Vranovské chodúlové divadlo se svou hrou Jánošík, Absolutní divadlo z Brna, Divadlo Paravánek nebo Kamarádi. Ti, co se jim nelíbily pohádky, mohli přijít na trochu náročnější produkci, jako např. vystoupení divadla Veselé skoky, které předvedlo hru Ve stanici nelze. První den se náměstí Svobody ponořilo do tmy, ale jen na chvíli, protože hned pak začalo Divadlo Kvelb a jeho Vzplanuti.

Na svoje si přišli i ti, co mají raději hudbu než divadlo. Skupina Čankišou byla hlavním magnetem prvního dne. Dále vystoupily pěvecké tělísko Pasqil, skupina Minach nebo skupina Život je jinde.

Pozvání do Brna přijala i zahraniční uskupení. Členové souboru Dance Theatre Utrecht z Nizozemí roztančili několikrát své diváky, a to doslova; některé

si brali s sebou na podium. Česko-francouzské divadlo v pohybu Décalages předvedlo vystoupení TaBallada. Bylo to velmi zajímavé, protože se zde snoubily zpěv, herectví a akrobacie. Skupina Primate Group z Venezuely vyjela do ulic se svými barely a bubny. Všichni kolemjdoucí se zastavovali, co je to za „kravál“. Z Masarykovy ulice se Jihoameričané dostali až na podium, kde své vystoupení završili zpěvem, tancem a samozřejmě hrou na své pojezdňé nástroje.

Program festivalu byl velmi pestrý, takže si každý snad našel to svoje. Jsem ráda, že jsem se mohla této akce zúčastnit jako účinkující i jako divák. Jsem zvědavá, čím nás příští rok organizátoři překvapí.

KRISTÝNA ČERMÁKOVÁ (septima)

Power 5 - kapela, která stojí za zmínku

Než jsem se rozhodla napsat tento článek, kladla jsem si otázku, jestli to vůbec má smysl. Totiž psát o kapele, kterou na naší škole stěží někdo zná, a vzhledem k hudebnímu stylu, který hraje, ani nepočítám s tím, že si ji někdo nový na základě mého doporučení oblíbí. Jenže tato kapela tu zanedlouho bude mít koncert a já bych si neodpustila neudělat jí reklamu.

Stejně jako dnes spousta pubertáků, mělo před třinácti lety pět talentovaných hochů z Brumova na Valašku sen o vlastní kapele. Schrastili peníze, kde se dalo, a na vlastní náklady vydali demo. Chtěli se co nejvíc podobat svým hudebním vzorům, a materiál byl proto nepůvodní a mnoho příznivců jím nezískali. S odchodem puberty zjistili, že tudy cesta nevede. Progresivnímu rocku se v u nás nikdy moc nedařilo, a tak kluci začali tíhnout k poněkud jednoduššímu přímočarému heavy metalu. Vydali první oficiální CD Cesta proti času, přestali hrát na zábavách a konečně se začala utvářet pevná fanouškovská základna. Psal se rok 2001.

Přišly první koncertní úspěchy, a sice předskakování takovým hvězdám jako Edguy, U.D.O. či Helloween. V roce 2003 vychází zlomová deska Minuty věčnosti, s níž se Power 5 definitivně zapisují do širšího podvědomí našich metalových fanoušků. Co na tom, že na oně desce se poprvé maximálně projevil vliv finské kapely Stratovarius a kapela je od té doby zлыми jazyky nazývána jako její tuzemský klon. Fanoušci na festivalech jako Masters of rock, More than fest nebo Noc plná hvězd, ale i na koncertech před Dragonforce, Masterplan či Timem Kopteltem ukazují, že Power 5 se prostě líbí.

Bohužel, některé členy to po letech hraní přestává bavit a kapelu opouští. Momentálně jediní původní členové jsou bratři Olin (zpěv) a Milan (bicí) Škrabalovi. Sestavu doplňuje kytarista Lukáš Langer a baskytarista Jirka Langoš. Tato sestava se ukázala jako nejsilnější možná a to se projevilo na loni vydané desce Symbol. K titulní písni kapela natočila první profesionální videoklip v historii kapely v krásném prostředí brumovského zámku.

A co bude dál? Koncerty, koncerty, koncerty... Jeden z nejbližších za pár týdnů kousek od nás, osmnáctého října v Hrušovanech. Nemusíte být zrovna fandové heavy metalu, aby vás tito hoši uchvátili. Přijďte se podívat na jejich koncert a uvidíte sami. Žádná vykalkulovanost, nýbrž jen čistá radost z hudby, kterou oni sami milují a které věří. Takže osmnáctého října...

(<http://www.power5.cz/> - oficiální internetové stránky mimo jiné se spoustou mp3 skladeb a videí)

DENISA DRATVOVÁ (septima)

Zákon schválnosti

Ti z vás, co mě znají, mi teď jistě dají za pravdu v tom, že jsem někdy přehnaně posedlá přesností, pořádkem a plánováním všeho, co mě čeká, ale i nečeká (co kdyby...). Už jsem si tak nějak zvykla, že se mi lidé smějí, když se vytasím s různobarevnými papírky s časy odjezdů a příjezdů autobusů, kterými s největší pravděpodobností vůbec nepojedu, protože plán číslo jedna je jet vlakem. Také jsem přišla na to, proč bývám často nemocná. Může za to to dlouhatánské čekání v zimě, které musím přetrpět, kdykoli někam jdu nebo na někoho čekám, protože jsem všude obvykle o půl hodiny dříve, než je to nutné. A to vůbec nemluví o vaření. Dovedete si vůbec představit, jaké to je asi pro člověka, jako jsem já, pekl-o? Že ne? Tak si zkuste nařizovat minutku při vaření instantní polévky...

Vrchol téhle posedlosti přichází každoročně v létě před dovolenou. Vždycky si předem založím speciální deníček (obvykle se jmenuje Prázdniny 200-) a vytvářím podrobné seznamy věcí, co si který člen rodiny musí nezbytně vzít s sebou. Při skládání do kufru si pak všechny položky postupně odškrtačím. To ale ještě není tak úplně neobvyklé, pár lidí to tak prý taky dělá (jestli mi to tedy někdo netvrdil jen ze soucitu). Další strany deníčku věnuji popisu destinace, do které se chystám, včetně orientačních cen mléka a jogurtů.

Položkou jogurty můj deníček v posledních letech našťestí končí. Ale když jsem byla menší, byla jsem důkladnější. Na dovolené jsem sepisovala všechny zážitky z každého dne, kde jsme byli, co jsme dělali, co bylo na večeři... Když si tyto zápisky postupem času pročítám, dochází mi, že se vlastně nikdy nic neobvyklého a nepředvídatelného nestalo. Snad až na větu z deníčku roku 1998, kde píší, že jsme šli s rodiči na pláž a u stromu naproti přes silnici stál nějaký pán a „močil“, jak to mamka nazvala.

Letos jsem byla s rodiči na dovolené na řeckém ostrově Rhodos. Dny plynuly jako obvykle, povalování na pláži jsme střídali s poznávacími výlety a nic nenásvědčovalo změně. Až v úterý 15. července 2008 o půl šesté ráno mě z krásného snu vzbudilo zemětřesení. V tu chvíli těsně po probuzení, kdy máte ještě zavřené oči a odmítáte je otevřít, jsem si myslela, že mi taťka třese postelí, abych se vzbudila. Nevím, jak mě to napadlo, nikdy se u nás takové metody nezkoušely, ale v tu chvíli jsem asi ještě neuvažovala. K tomu jsem však byla přinucena velmi rychle, když jsem oči otevřela a spatřila něco hrozného. Byla jsem s postelí odjetá ode zdi a všechno kolem se tráslo. Stěny pokoje se kymácely a já jen čekala, kdy se náš hotel složí jako domeček z karet. Ani pohled na vyděšenou mamku na protější posteli mě příliš neuklidnil. Z koupelny potom vyšel taťka s bledou tváří, přidržoval se vratké skříně a poprvé tehdy padlo slovo „zemětřesení“.

Celé to trvalo jen asi patnáct vteřin, přesto na to asi nikdy nezapomenu. Když nejhorší otřesy odezněly, vyšli jsme na balkón a viděli, že všichni z hotelu odnaproti jsou v pyžamech také venku a vystrašeně se rozhlíží po okolí, jestli náhodou nepříjde tsunami. Vrátili jsme se do pokoje a pustili televizi. Na nějakém řeckém kanálu několikrát padl název našeho ostrova a číslo 6,3. Ale nerozuměli jsme nic víc. Až kolem poledne se na ČT24 objevila zpráva, že řecký ostrov Rhodos zasáhlo ráno silné zemětřesení o síle 6,3 stupně Richterovy škály. Jedna žena zemřela, ale čeští turisté jsou prý v pořádku. Jak jsme od recepční zjistili, jednalo se o starší ženu, která během otřesů vyběhla ven na schody za svou vnučkou, upadla a rozbila si hlavu. Musím říct, že se docela divím, že zemětřesení nezanechalo větší škody, ale je to určitě tím, že Rekové jsou na takové situace zvyklí a budovy jsou stavěny tak, aby vydržely.

Už chápete, že mi je líto, že jsem si letos nepsala prázdninový deník? Zrovna když se něco dělo... Holt zákon schválnosti. Ale slibuji, že si alespoň tento článek vystřihnu a do letošního zápisníku nalepím!

VERONIKA MACHOVÁ (septima)

Co se stalo v září

1. (pondělí): V Torontu zemřel kanadský podnikatel moravského původu Tomáš Baťa jr. * Mimořádný summit EU rozhodl o pozastavení jednání o strategickém partnerství s Ruskem a vyzval ostatní státy k neuznání separatistických provincií Abcházie a Jižní Osetie.

2. (úterý): Oko hurikánu Gustav těsně minulo New Orleans a pohybuje se nad Louisianou. Zatím si jeho řádění vyžádalo minimálně osm obětí na životech.

3. (středa): Strana ukrajinského prezidenta Viktora Juščenka ohlásila úmysl opustit vládní koalici s blokem premiérky Julie Tymošenkové na protest proti schválení série zákonů, které usnadňují odvolání prezidenta a oslabují jeho pravomoci.

5. (pátek): Tropická bouře Hanna si na Haiti vyžádala 137 obětí na životech a přes Bahamy se blíží k pobřeží USA. Nad Atlantikem se přitom již formují i další bouře a hurikány...

7. (neděle): Na úder hurikánu Ike se připravuje Kuba, kterou by měl zasáhnout silou čtvrtého z 5 stupňů Saffirovy-Simpsonovy škály. * Německá soc.-dem. strana nominovala jako kandidáta na kancléře F.-W. Steinmeiera, na funkci předsedy strany rezignoval K. Beck.

8. (pondělí): Švýcarská firma SPB Consortium žaluje český stát o 80 miliard korun, o které údajně přišla banka IPB tím, že ji stát měl diskriminovat při udělování veřejných podpor. * Poslanec za ODS Jan Morava se vzdal poslaneckého mandátu v reakci na reportáž, podle které se snažil sbírat kompromitující materiály na politiky pro možné vydírání.

10. (středa): Nedaleko Ženevy byl uveden do provozu obří urychlovač částic Large Hadron Collider. * Česká vláda schválila smlouvu SOFA o podmínkách pobytu americké armády na plánované vojenské základně v Brdech.

11. (čtvrtek): Eurotunel pod Lamanšským průlivem byl kompletně uzavřen poté, co v něm začal hořet převážený kamion s nákladem chemikálií. Asi 12 osob se nadýchalo zplodin, ale všichni byli úspěšně evakuováni bezpečnostním tunelem.

12. (pátek): V Průmyslovém paláci na pražském výstavišti začala světová výstava poštovních známek Praga 2008, která představí i nejslavnější známku světa, Modrý Mauritius. * Ve Varšavě byl zahájen proces s gen. W. Jaruzelským a dalšími 7 komunistickými představiteli, kteří se měli dopustit trestných činů vyhlášením výjimečného stavu v prosinci 1981.

13. (sobota): Do Galvestonského zálivu na pobřeží Texasu dorazil hurikán Ike o síle 2. stupně. Smršť pustoší oblast zálivu a míří k Houstonu. * Česká oštěpařka Barbora Špotáková na světovém atletickém finále ve Stuttgartu překonala světový rekord hodem 72,28 metru.

14. (neděle): Při pádu letadla Boeing 737-500 ruské společnosti Aeroflot nedaleko města Perm na Uralu, zahynulo 88 lidí.

15. (pondělí): Čtvrtá největší americká investiční banka Lehman Brothers oznámila, že žádá o bankrotovou ochranu před věřiteli. * Zimbabwský prezident R. Mugabe podepsal v Harare s opozičním vůdcem M. Tsvangiraiem a šéfem odštěpené skupiny poslanců A. Mutambarou dohodu o rozdělení moci, která ukončila dlouhodobou politickou krizi v zemi.

16. (úterý): Hrozivě pokračuje krize amerického akciového trhu, když během jediného dne propadl index Dow Jones o 504,48 bodu na 10 917,51 bodu. Analytici hovoří o stoleté krizi srovnatelné s velkou hospodářskou krizí z 30. let 20. století.

17. (středa): V jemenské metropoli Saná zahynulo 16 lidí a dvě desítky byly zraněny při teroristickém útoku na ambasádu USA, ke kterému se přihlásila organizace Islámský džihád.

TOMÁŠ KERN (oktáva)

Přijďte se pobavit!

Filmové premiéry (říjen 2008)

od 2. 10.:

Disaster movie (USA, komedie) – Nejnovější film scenáristů a producentů Scary Movie.

Ukrutně šťastni (Dánsko, drama) – Drama se žánrovými odbočkami ke krimi, westernu či hororu.

od 9. 10.:

Umírající zvíře (USA, drama) – Zfilmování kontroverzní povídky Philipa Rotha s Penélope Cruz.

Nestyda (ČR, komedie) – Další film od Jana Hřebejka, dvojice Macháček-Liška v hlavních rolích.

od 16. 10.:

96 hodin (Francie, akční) – Liam Neeson jako otec hledající unesenou dceru v Paříži.

Juno (USA/Kanada, komedie/drama) – Film o středoškolačce, která otěhotní se svým spolužákem a je nucena řešit různá dilemata.

Kozí příběh – pověsti staré Prahy (ČR, animovaný) – První český 3D animovaný film.

od 23. 10.:

Vicki Cristina Barcelona (USA, komedie/drama) – Film Woodyho Allena se S. Johansson.

Misma luna, La (Mexiko, drama) – Drama o mexickém chlapci, který hledá svou matku v LA.

od 30. 10.:

Crossing over (USA, drama) – Harrison Ford v roli agenta bojujícího s přívalem imigrantů do USA.

Saw 5 (USA, krimi/horor) – Páté, ale jistě ne poslední pokračování „kultovního“ hororu.

Noci v Rodanthe (USA, romantický) – Richard Gere v roli postaršího doktora, která potká sympatickou Adrienne, jejíž život je plný stereotypů.

Hrušovany u Brna – Sportovní hala

18. 10. – Falcons rock fest vol. 6 – Power 5, Doga, Arakain, Mr. Dynaboom a další. Vstup na místě 250 Kč, v předprodeji 200 Kč. (info: www.falcons-rock.com)

Brno – Sál B. Bakaly, kino Art

17. 10. – 21. 10. – Brněnská šestnáctka – Mezinárodní výběrová soutěž nekomerčních krátko- a středometrážních hraných filmů a videoprogramů, 49. ročník. Soutěž je určena studentům filmových škol, nezávislým profesionálním tvůrcům i amatérům. Spojeno s mimosoutěžními a studijními projekci.

Brno – Favál music circus

11. 10. – XI. Gothic party Brno – The House of Usher, Golden Apes, Tear. Doprovodný program: projekce, tombola, výstava obrazů, módní přehlídka. Vstupné: od 175,- do 220,-

Brno – Semilasso

24. 10. – Večer legend Rádia Hey – revivaly Pink Floyd, Led Zeppelin, Deep Purple a Queen
GABRIELA CEEOVÁ (sexta)

---

inTELEkt. Časopis studentů Gymnázia Židlochovice, Tyršova 400. Vychází měsíčně. Grafická příprava: Ondřej Mahovský. Jazyková úprava textu: Antonín Továrek. Cena 5 Kč.